

ПРОЛОГ

– Щоб жити в такому будинку, потрібно усиновити відразу трьох дітей! – з усмішкою промовила я до чоловіка, виїжджаючи з котеджного містечка в Ірпені.

Ми не вперше розглядали варіанти купівлі житла, але тільки цього разу моє серце забилося частіше. Будинок був схожий на казку: просторий, повний світла, через вітражні вікна відкривався краєвид на прекрасний сосновий ліс. За лічені секунди я уявила, як перші промінчики сонця пробуджують мене у спальні, як наш рудий кіт грається у вітальні та як ми із чоловіком смакуємо кавою на веранді, вдихаючи хвойний аромат зелених велетнів... Але навіщо нам чотири кімнати? Було очевидно, що дім зavelикий для нас двох.

Чи могла я тоді уявити, що вже за пів року ми станемо батьками трьох чудових дівчаток? Це сталося несподівано для нас самих, але принесло стільки радості, що всьому світові хотілося розповісти, як прекрасно усиновлювати дітей.

Натхнені нашою історією з дівчатами, ми зважились прийняти в сім'ю ще трьох хлопчиків. Та цей новий шлях виявився тернистим. Ні, не тому,

що щось не так було із хлопчиками. На нас чекали виклики, яких ми не очікували, та багато внутрішніх трансформацій, про які ви дізнаєтесь зі сторінок цієї книжки. Тоді мені хотілося тільки мовчати. Я зникла майже на два роки із соціальних мереж. І багато часу проводила в розмовах із Богом. Мені потрібно було переосмислити пережите. Адже тоді я дізналась не тільки, як літати на крилах радості материнства, але і як переходити долину сліз прийомного батьківства.

Однак я вдячна Богові за те, що все склалося саме так. Сьогодні я знаю, що важкий початок може мати

радісне продовження.

♥ Бог показав мені: коли важко, це не означає, що ми припустилися помилки.

Завдяки труднощам, які ми із чоловіком подолали, наш досвід став не лише багатогранні-

шим, але й значно ціннішим. Кожна перешкода на нашому шляху перетворювалася на урок, що зміцнював нашу родину і мою віру. Бог показав мені: коли важко, це не означає, що ми припустилися помилки. Він навчав мене віднаходити надію та силу в Ньому, відмовлятися від своїх уявлень про те, якою має бути сім'я, і приймати Його план для нашого життя. Саме в найважчі періоди я – як ніколи – близько відчувала присутність Бога, Він дбайливо навчав мене довіряти Йому. І я зрозуміла, що маю ділитися цим досвідом. Так і виникла ідея написати книжку.

Коли незнайомі люди бачать мене у супроводі шістьох дітей, вони часто невпевнено, трохи знизивши голос, наче якусь таємницю, питають: “Це всі ваші діти?”. І я без жодних вагань відповідаю: “Так. Усі МОЇ”.

Колись вони були чужі. А потім стали МОЇми. Назавжди.

МОЇ.

Народжені серцем.

У книжці я часто використовую терміни “прийомні діти”, “прийомні батьки” лише для того, щоб наголосити на особливостях обраного шляху. Однак що довше наші діти перебувають у сім'ї, то більше наша історія перетворюється на розповідь про звичайне батьківство.

Я вірю, що ця книга не випадково опинилася у ваших руках. Можливо, ви саме той сміливий дорослий, на якого сьогодні чекає якась дівчинка чи хлопчик. І вам потрібно лише наважитися зробити перший крок назустріч.

А може, вам просто цікаво більше довідатись про усиновлення чи підтримати тих, хто вже йде цим шляхом. Як би там не було, гортайте сторінки, і нехай наша історія стане для вас корисною.

1

НА ПОЧАТКУ

Ми із чоловіком думали, що стати батьками – це легкий і природний процес для новоствореної сім'ї. Адже в нашому оточенні саме так і відбувалося: минало кілька місяців після весілля, як пари оголошували про очікування малечі. Але в нас склалось інакше. Ми були одружені п'ять років, але дітей в нас не було.

Тема безпліддя болюча для багатьох жінок, які не можуть завагітніти. Я також багато думала над цією проблемою, переживала, але не можу сказати, що належала до тих, хто знемагає в очікуванні. Я читала Біблію і знала, що Авраам і Сарра очікували на появу дитини двадцять п'ять років, їхній син Ісаак та його дружина Ребека – двадцять років, мати Івана Хрестителя завагітніла в літньому віці. Ці історії стверджували мене в довірі Богові: якщо Він задумав дати мені дитину, це обов'язково відбудеться. До того ж, відверто кажучи, у мене не виникало піднесених почуттів при погляді на маленьких дітей, та й ніколи не кортіло потримати на руках немовля.

Можливо, я б і не переймалась відсутністю дітей, якби не невгамовна цікавість нашого оточення. Ви ж знаєте, як це буває: “А чи думаєте ви про дітей?”

А як скоро плануєте поповнення?” Мої батьки на запитання, що вам подарувати на день народження, зазвичай відповідали: онуків. А родичі не втрачали нагоди дати пораду: “усіх грошей у світі не заробиш”, маючи на увазі, що я занадто зосереджена на кар'єрі, забуваючи про важливість батьківства.

Сьогодні я б лише посміхнулась у відповідь на такі коментарі. Однак тоді вони робили мені боляче. Люди говорили так, наче поява дітей залежить лише від власного бажання.

В останні роки я познайомилась із парами, які докладають багато зусиль, щоб завагітніти: рахують дні циклу, лікуються, відважуються на операції, штучне запліднення, проте всі ці виснажливі дії не гарантують результату. Траплялися на моєму шляху також пари, яким здавалося, що вони легко усиновлять дитину, адже інтернати переповнені. Однак і вони стикалися з перешкодами заввишки зі скелю, і роки очікувань на свою дитину зводили їхню мрію про батьківство нанівець. Часто деякі сім'ї просто зневірювалися.

І навпаки, я зустрічала тих, хто вживав всіляких засобів, аби не завагітніти, як і тих, кому лікарі не залишали надії на народження дітей. А втім, усупереч усьому, із ними траплялося справжнє диво: з'являлося нове життя! Не інакше, як Боже провидіння. Його мрії про нас, Його плани. Тому сьогодні я переконана: яким би чином не з'явилася дитина в сім'ї, на те має бути Божа воля.

Однак шість років тому я не була такою упереженою. І часто відчувала себе “білою вороною”. Мої однолітки мали вже і двоє, і троє дітей. Спільних тем для розмов було небагато, зрештою, і ті ставали невдовзі вичерпанними.

Час від часу, дивлячись у небо, я запитувала: “Чому, Господи, я залишаюсь без дітей?” Я вили-

Яким би чином не з’явилася дитина в сім’ї, на те має бути Божа воля.

вала перед Богом свої переживання, розповідаючи, як мені ніяково перед подругами і як неприємно мені

та боляче від слів рідних. Я чесно зізнавалась, що думка оточення хвилювала мене більше, аніж власне відсутність дітей.

Незважаючи на такі миті, моє життя було радісним і бурхливим, сповненим різноманітних подій. Хоча іноді траплялися ситуації, які знов і знов повертали мене до роздумів про малечу.

Урешті, одного вечора ми із чоловіком приготували смачну вечерю, заварили запашний чай і затишно розмістились на дивані перед екраном, обравши для перегляду фільм, що вже давно привернув нашу увагу. “Джузеппе Москаті: любов, що зцілює”. В одному з епізодів героїня із благородного роду дізнається про своє безпліддя – відкриття, що стало для неї справжнім випробуванням. Вона, яка жадала материнства понад усе, оплакувала свою долю:

– Як несправедливо бути позбавленим єдиного блага, яке доступне всім, навіть найбіднішим.

Однак відповідь її друга, лікаря та професора, не була такою безнадійною:

– Життя не таке вже й несправедливе. У кожному випробуванні дається можливість.

Він повів її до дитячого притулку і, показуючи купу дітлахів, промовив:

– У тебе немає дитини? А в них немає батьків. Із кожної несправедливості може народитись надія.

Ця фраза запала в моє серце. Перебуваючи під враженнями від кінострічки, я запитала чоловіка, чи готовий він до

усиновлення, якщо ми – У тебе немає дитини? А в них немає батьків.

народжених дітей. Сергій не відкинув цієї думки, але був упевнений, що хвилюватися не варто: діти в нас будуть. Навіть його вечірня молитва звучала так: “Дякую, Господи, за дітей, яких Ти нам вже дав”. Це ж треба, дивувалась я, яка сильна віра в мого чоловіка. Він молиться так, ніби це вже відбулось.

І як виявилось згодом, справді, у Божому плані наші діти вже існували. Діана народилася за два роки до нашого весілля, Аня – за рік, а Віра з’явилась на світ через місяць після нього. Щоправда, нам знадобилось ще кілька років, щоб відбулася наша перша зустріч.